

ПРУСЬКИЙ БАРОН

Історичних довідок щодо походження назви нашого села не збереглося. Проте серед старожилів Зарічного ходила легенда, яка передавалася із покоління в покоління. Її розповіла мені найстаріша жителька села Феодосія Онисимівна Попчук, якій минуло 93 роки і котра почула цю оповідь ще зовсім малою дівчинкою від своєї прабабусі.

Було це дуже давно. Ще тоді, коли повноводна Горинь розливалася повинню по всіх лугах, коли у лісах водилася всяка звірина і росли столітні дерева.

Правив тоді нашими землями князь Богуринський. І що скажу я вам: пан цей був ще той.

Високий, кремезний, любив, щоб усюди все блищало, шанував порядок.

А ще у князя була сестра. Та такої краси, що глянеш — і мерщій очі затуляеш, аби, бува, не осліпнути.

Багато молодих панівців сваталися до неї. Але юна багатирка все вередувала. Доти, доки її не взяв у жони молодий барон зі Східної Пруссії.

Однак не прижилася дівчина на німецькій землі, не сподобалася родині, яка з самого початку не схвалювала вибір сина. Тож мусив гордий пруський барон кинути все і оселитися з молоддю дружиною, яку дуже кохав, у нашому краї.

Зажили молодята дружно, заможно. Адже

щедрий брат дав у посаг сестрі частину своїх східних земель, що відповідають території теперішнього Зарічного.

Молодий барон навчився нашої мови, прийняв православ'я, любив українську землю, її людей. Бачачи таку прихильність, селяни теж стали поважати барона та поза очі любовно називати його Прусакком. Згодом і дворові люди цих панів почали відгукуватись на ймення «прусаки». А ще через деякий час назва «Пруски» розповсюдилась на всі панські землі.

Як відомо, тепер села Пруски немає. Замість нього — Зарічне. Але багато людей ще й донині використовують стару назву.

Записала
Неоніла СТЕЦЮК,
бібліотекар с.Зарічне